

Arrest

nr. 65 829 van 29 augustus 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 april 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 3 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 mei 2011 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. PIEDFORT die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 december 2008 dient verzoekster een aanvraag in van verklaring van inschrijving, als werknemer of werkzoekende.

Op 9 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), ter kennis gebracht aan verzoekster op 16 februari 2011. Verzoekster wordt gevraagd vóór 16 maart 2011 om de vereiste documenten over te maken, met name een bewijs dat zij een reële kans op tewerkstelling maakt of een arbeidscontract of werkgeversattest.

Verzoekster legt dienvolgens een aantal bijkomende documenten neer, met name een attest van de RVA aangaande haar werkloosheidsuitkering en een inschrijvingsbewijs van de VDAB

Op 28 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), ter kennis gebracht aan verzoekster op 3 mei 2011. Dit is thans de bij huidige vordering bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“ (...)

In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving, aangevraagd op 25.10.2010 door K.G.C.(...) geboren te Paramaribo, op (in) (...) van Nederlandse nationaliteit, geweigerd.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen (1)

Reden van de beslissing (2):

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 §4 (wet 15.12.1980) om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werknemer / werkzoekende (art. 40 § 4, 1° - wet 15.12.1980) en legde ter staving van die aanvraag (overeenkomstig art. 50 §2, 1° of 3° - KB 08.10.1981) volgende documenten voor: sollicitatiebewijzen, inschrijvingsbewijzen van interimkantoren, haar CV, interimcontracten en loonfiches. We dienen echter vast te stellen dat betrokkene niet meer tewerkgesteld was. Uit navraag bij de databank van de RSZ bleek dat betrokkene sinds 30.12.2010 niet meer tewerkgesteld was en dat haar laatste werkdag op 29.12.2010 was. Betrokkene kon evenmin de verklaring van inschrijving genieten als werkzoekende. Zij toont wel degelijk aan dat zij solliciteerde en dat zij zich inschreef in een aantal interimkantoren maar maakte niet aannemelijk dat zij een reële kans te maken op tewerkstelling in de nabije toekomst. Nergens in het dossier bevond zich een positieve sollicitatieprocedure of concreet voorstel van een werkgever. Op 16.02.2011 werd aan haar een bijlage 20 zonder bevel betekend en kreeg zij een maand extra de tijd om bewijsstukken voor te leggen. Betrokkene legde nadien een aantal bewijsstukken voor van de RVA aangaande haar werkloosheidsuitkering en inschrijvingsbewijs van de VDAB. Betrokkene is dus nog steeds werkloos en ontvangt werkloosheidsuitkering sinds november 2010. Het verkrijgen van werkloosheidsuitkering op zich geeft geen recht op het verkrijgen van het verblijfsrecht. Enkel wanneer betrokkene na het verkrijgen van de E-kaart obv art. 40 §4 (wet 15.12.1980) in de eerste 12 maanden onvrijwillig werkloos wordt en zij ingeschreven is bij de VDAB behoudt zij voor 6 maanden het verblijfsrecht. Dit is dus niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Betrokkene is werkzoekende en dient dan ook overeenkomstig art. 50 § 2, 3° (KB 08.10.1981) de nodige bewijsstukken te leveren waaronder bewijs van reële kans op tewerkstelling. Betrokkene is sinds haar verblijf in België slechts een 14-tal dagen tewerkgesteld geweest en heeft nadien volgens haar dossier niet meer de intentie gehad om werk te zoeken gezien zij geen enkel bewijs van sollicitatie, bewijs van haar inspanning om werk te zoeken of ander bewijzen van reële kans op tewerkstelling voorlegde. Dit samen met het feit dat zij werkloosheidsuitkeringen krijgt, strekt dus tot weinig vertrouwen aangaande de reële kans van betrokkene om tewerkgesteld te worden in de nabije toekomst.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 waardoor het verblijfsrecht niet kan toegestaan worden.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Waar verzoekster in haar inleidend verzoekschrift stelt *“om deze redenen, en alle andere, eventueel ambtshalve te goed gelden, onder alle voorbehoud en zonder enige nadelige erkenning”*, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) erop dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Een nieuw middel kan enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen in de loop van de procedure wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Verzoekster kan zich aldus niet het recht voorbehouden alle andere middelen te doen gelden in de loop van de procedure.

3. Onderzoek van het beroep

In het verzoekschrift zet verzoekster haar enig middel uiteen als volgt:

“Het verblijf van meer dan drie maanden werd aan verzoekster geweigerd, om de eenvoudige reden dat zij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 § 4 van de wet van 15/12/1980 en derhalve niet kan worden beschouwd als een werknemer en / of werkzoekende.

Thans kan verzoekster evenwel een arbeidsovereenkomst dienstencheques voorleggen, afgesloten voor onbepaalde termijn, met ingang van 23/05/2011 (stuk 3).

Verzoekster zal de volgende functies / taken op zich nemen: schoonmaken bij particulieren, strijken en lichte huishoudelijke taken.

De arbeidstijd is vastgesteld op een gemiddelde van vier dagen per week. Het overeengekomen (bruto)loon werd vastgesteld op 10,00 € per uur.

Op huidig ogenblik dient verzoekster dienvolgens te worden beschouwd als een werknemer en dient op die basis een verblijfsrecht erkend te worden. Thans voldoet verzoekster immers aan de voorwaarden van artikel 40 § 4 van de wet van 15/12/1980, waardoor haar een verblijfsrecht van meer dan drie maanden dient te worden toegestaan.

Dienvolgens wenst verzoekster een nietigverklaring van de beslissing van 28/04/2011 te bekomen.”

De Raad wijst erop dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Verzoekster laat na aan te geven welke rechtsregel of rechtsbeginsel werd geschonden, noch geeft zij aan hoe deze rechtsnorm door de bestreden beslissing geschonden zou zijn geweest. Het is niet aan de Raad om uit de uiteenzetting van verzoekster een middel te distilleren. Aldus kan de aangebrachte uiteenzetting niet als ontvankelijk middel worden gezien (RvS, 1 juni 2006, nr. 159.492).

Ten overvloede stelt de Raad vast dat de enige kritiek van verzoekster op de bestreden beslissing gebaseerd is op gegevens die verzoekster voor het eerst bij het indienen van het verzoekschrift bijbrengt. De arbeidsovereenkomst waar verzoekster thans naar verwijst dateert van na het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient echter te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen zodat het bestuur niet ten kwade kan worden geduid de thans voor het eerst bij het verzoekschrift bijgevoegde arbeidsovereenkomst niet in rekening te hebben gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. De vaststelling van verzoekster dat zij thans wel zou voldoen aan de voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen weerlegt geenszins de vaststelling van verweerder dat verzoekster op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet aan alle voorwaarden voldeed om een verblijfsrecht te worden toegekend. De bijgebrachte arbeidsovereenkomst kan geenszins leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekster met haar uiteenzetting aan de Raad zou vragen haar een verblijfsrecht toe te kennen wijst de Raad erop dat de Raad in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de

vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Dit houdt in dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidscontrole op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet kan de Raad slechts overgaan tot het vernietigen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris. De Raad is bijgevolg niet bevoegd om aan de vraag van verzoekster om haar een verblijfsrecht te verlenen te voldoen.

Het enig middel van verzoekster is onontvankelijk en bovendien ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175,00 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

mevr. A. VAN DOORSLAER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. VAN DOORSLAER

J. CAMU